

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend arrest gevelde :

Nr. 113/01
VAN HET PARKET

Nr. 93335
VAN HET ARREST

Not. van het Openbaar Ministerie

Tegen :

1. Nr. , handelaar, thans
gepensioneerde, geboren te op , wonende te

2. Nr. , handelaar, thans
landbouwer, geboren te op , wonende te

3. Nr. , met zetel te

Beklaagd van: te

de eerste: van op of rond 1 januari 1970 tot 20 juni 1998

de tweede: van 21 juni 1998 tot ogenblik dagvaarding

de derde: van 2 juli 1999 tot ogenblik dagvaarding

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64, eerste, tweede en laatste lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk :

de wederrechtelijke opgerichte constructie met name : een open loods f28 m. op 18 m.) en dierenvertrekken (4 hokken van 4 m. op 5 m. en 1 hok van 4 m. op 8 m.) te hebben opgericht zonder dat daar voor een vergunning was verleend, in stand gehouden te hebben

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming) :

aard en oppervlakte: bouwland, 38 a 51 ca, wijk en nummer van het kadaster:

zijnde als:de (veranderd) en de eigenaars ervan geïdentificeerd
net maatschappelijke zetel aan de

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 18 december 2000, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Overwegend dat de tenlastelegging voorkomend op de dagvaarding dient te worden geherkwalificeerd als :

" te

de eerste : van op of rond 1 januari 1970 tot 20 juni 1998

de tweede : van 21 juni 1998 tot ogenblik dagvaarding

de derde : van 2 juli 1999 tot ogenblik dagvaarding

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk: door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), de feiten omschreven thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 §1-1°, 146-1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) (gewijzigd bij Decreet van 26 april 2000 BS 29.04.2000); in casu :

een open loods (28 m op 18 m) en dierenvertrekken (4 hokken van 4 m op 5 m en 1 hok van 4 m op 8 m) te hebben opgericht zonder dat daar voor een vergunning was verleend en in stand gehouden te hebben (kadastrale omschrijving conform deze van de oorspronkelijke dagvaarding)."

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagden ieder wegens de geherkwalificeerde tenlastelegging tot een geldboete van VIJFTIG FRANK, met 1990 opdecimen verhoogd, telkens 10.000,- frank bedragende.

Veroordeelt de derde beklaagde wegens de geherkwalificeerde tenlastelegging tot een geldboete van TWEEHONDERD FRANK, met 1990 opdecimen verhoogd, 40.000,- frank bedragende.

Stelt vast dat de herstellvordering van de Gemachtigde Ambtenaar nog niet in staat van wijzen is en verzendt de zaak voor wat dit onderdeel betreft sine die:

Veroordeelt de drie beklaagden ieder tot een/derde van de gerechtskosten deze begroot op: 4.891,- frank.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 1.000,-fr.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van TIEN FRANK, met 1990 opdecimen verhoogd, 2.000,-frank bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de drie beklaagden ieder éénmaal deze som ;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 15 dagen voor elke boete van 50 fr. (eerste en tweede beklaagde).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 28/12/00 door de beklaagden en gedaagde en dit enkel tegen de geldboeten.
- 29/12/00 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden en gedaagde.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste en tweede beklaagde in hun middelen van verdediging bij monde van
mr. advocaat aan de balie te

mr. advocaat aan de balie te voor de derde
beklaagde in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-
generaal,

de vrijwillig tussenkomende partij in haar eisen bij monde van mr.
loco mr. beiden advocaat aan de balie te

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2.1. Op de terechtzitting van 27 november 2003, waarop de zaak in haar geheel werd hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel, is mr.

vrijwillig verschenen en verklaarde hij namens de derde beklaagde

dat zich in het kader van de behandeling van de zaak in graad van beroep een mogelijkheid voordoet van tegenstrijdige belangen tussen de tweede beklaagde enerzijds en de derde beklaagde anderzijds. Hij heeft namens

gevraagd te worden aangewezen als lasthebber ad hoc in de zin van art.2 bis van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. Het Hof is hierop ingegaan en heeft mr.

als lasthebber ad hoc aangewezen om de rechtspersoon te vertegenwoordigen, wat hij terstond heeft gedaan.

2.2. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur komt in deze instantie vrijwillig tussen om zijn vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand, reeds eerder ter kennis gebracht van de rechter (stukken 18 en 19), kracht bij te zetten.

Behoudens afwijking bepaald in een bijzondere wet zijn de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de tussenkomst niet van toepassing op het Hof; het wetboek van strafvordering en de wetten betreffende de strafrechtspleging geven duidelijk aan welke partijen een verzoek kunnen indienen of tegen welke partijen een dergelijk verzoek bij de strafgerechten kan worden ingediend; de vrijwillige tussenkomst voor het Hof is derhalve enkel ontvankelijk wanneer de wet ze toestaat. Met de vrijwillig tussenkomende partij neemt het Hof aan dat de decreetgever, door aan de in het hierna vermeld art.149§ 1 van het decreet van 18 mei 1999 genoemde instanties het recht te geven een herstellenvordering te richten tot de met de kennisneming van de zaak belaste rechtbank en door aan die rechtbank de bevoegdheid te verlenen om op die vordering recht te doen onverminderd de toepassing van de strafwet, die instanties de mogelijkheid heeft gegeven vrijwillig tussen te komen voor het strafgerecht.

3.1. De kwalificatie van het te last gelegde feit dient als volgt te worden verbeterd:

"te

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of

onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

1. de eerste:

het oprichten van een open loods van 28 m op 18m en van dierenvertrekken, nl. 4 hokken van 4m op 5 m en 1 hok van 4 m op 8 m,

op niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1970 tot en met 31 december 1970,

2. de eerste, de tweede en de derde:

het instandhouden van de zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning opgerichte constructies vermeld onder 1:

a. de eerste vanaf 1 januari 1971 tot en met 20 juni 1998,

b. de tweede vanaf 21 juni 1998 tot en met 3 april 2000,

c. de derde vanaf 2 juli 1999 tot en met 3 april 2000."

Van deze verbetering werd aan de beklaagden door de voorzitter op de terechtzitting van 27 november 2003 kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft, wat betreft haar onderscheiden onderdelen, gelet op de bewoordingen van de dagvaarding en de stukken van het strafrechtelijk opsporingsonderzoek, betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.2. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maken de te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en 4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, 2°, 3° en 4° lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna genoemd DORO.

Het nieuwe artikel 146, 3° lid van het DORO voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voor zover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire

besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het in de onderdelen 2, a, b en c te last gelegde instandhouden niet geldt voor zover de in de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Hierover werd op vraag van het Hof tegenspraak gevoerd.

4.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof van 27 november 2003 is de telastlegging, zoals hiervoor onder 3.1 nader omschreven, bewezen wat betreft de onderdelen 1 en 2 a lastens de eerste beklaagde, onderdeel 2 b lastens de tweede beklaagde en onderdeel 2 c lastens de derde beklaagde.

Het feit dat eventueel vóór de oprichting van de constructies in de loop van het jaar 1970 op de betrokken weide stallen zouden hebben gestaan die door een stormwind werden vernietigd neemt de schuld niet weg, nu de eerste beklaagde voor het oprichten van de nieuwe constructies een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning kon en diende te vragen.

4.2. Het perceel grond waarop de constructies werden opgericht werd op 8 juli 1987 ingebracht in de vennootschap Het wordt terecht niet betwist dat de vennootschap van dan af ter zake handelde en wel door het persoonlijk toedoen van de gedelegeerd bestuurder tot en met 20 juni 1998 en vanaf 21 juni 1998 van de gedelegeerd bestuurder

4.3. Vermits de tweede beklaagde, zoals de andere beklaagden, het misdrijf wetens en willens pleegde kan hij voor de periode van 2 juli 1999 tot en met 3 april 2000 samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

4.4. De strafsanctie voor het instandhouden geldt omdat de werken en handelingen een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het gewestplan. Krachtens het gewestplan is het goed waarop de constructies zijn opgericht en in stand worden gehouden gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Uit de gegevens van het dossier, waaronder de motivering van de herstellvordering en de foto's, blijkt dat het gaat om een zeer primaire stalling en dito loods, met ruime gebruikmaking van metalen vangrails en golfplaten, en lukraak en volledig solitair ingeplant in een homogeen landschappelijk waardevol agrarisch gebied, waardoor inzonderheid de wezenlijke bestemming als landschappelijk waardevol gebied ernstig wordt geschonden.

5.1. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

5.2. De feiten die aan de onderdelen 1 en 2 a van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de uiting van éézelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

Deze beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in onderdeel 2 a van de telastlegging, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden.

5.3. De tweede beklaagde heeft wetens en willens geruime tijd, meer bepaald in de periode vermeld in onderdeel 2 b van de telastlegging, een manifest wederrechtelijke toestand in landschappelijk waardevol agrarisch gebied in stand gehouden. Ook hij had onvoldoende oog voor het algemeen belang. De hierna uitgesproken geldboete is daarom noodzakelijk; zij is van aard deze beklaagde ertoe aan te zetten in de toekomst meer aandacht te hebben voor de betrokken vergunningsplicht.

5.4. Ook de derde beklaagde heeft wetens en willens geruime tijd, meer bepaald in de periode vermeld in onderdeel 2 c van de telastlegging, een manifest wederrechtelijke toestand in stand gehouden, met ernstige miskennen van het landschappelijk waardevol karakter van de omgeving. De hierna uitgesproken geldboete is daarom noodzakelijk; zij is van aard deze beklaagde duidelijk te maken dat eigen financiële belangen niet voor het algemeen belang gaan.

5.5. Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1°

lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6. Het door de gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand (stukken 18 en 19) is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Zij legt aan de beklaagden geen onredelijke lasten op. Inzonderheid door het gebruikte materiaal betekent de instandhouding een zwaarwichtige en zonder het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand niet te herstellen inbreuk op het landschappelijk waardevol karakter van het agrarisch gebied waarvan het goed deel uitmaakt.

7. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 25 oktober 1995 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Het blijkt niet uit de bewoordingen van het artikel dat de decreetgever met art.149 § 1 in fine DORO meer heeft willen doen dan de rechtspraak bekrachtigen die aanvaardde dat de gemachtigde ambtenaar als partij in de zin van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom de verbeurte van een dwangsom kon vragen voor het geval aan de hoofdveroordeling, het herstel van de plaats in de vorige staat, het uitvoeren van aanpassingswerken of het staken van het strijdig gebruik, niet zou worden voldaan. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat hij afbreuk zou hebben willen doen aan het facultatief karakter van de dwangsom of nog aan de bevoegdheid van de rechter de modaliteiten ervan te bepalen. Het Hof gaat er van uit dat voormelde bepaling geen beperking inhoudt ten aanzien van de dwangsomregeling uit de art.1385 bis tot 1385 nonies van het Gerechtelijk Wetboek.

Gelet op het lange talmen van de veroordeelden in de onderscheiden periodes vermeld in de lastens hen bewezen verklaarde onderdelen van de telastlegging om tot herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing van de oorspronkelijke beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

Eveneens gelet op de ruime gelegenheid die de veroordeelden reeds hebben gehad om tot het herstel over te gaan en de termijn gegeven om de uitgesproken hoofdveroordeling na te leven is het Hof van oordeel dat er geen aanleiding is om met toepassing van art. 1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek een termijn te bepalen na verloop waarvan pas de dwangsom zal worden verbeurd.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
44, 65, 66, 100 Strafwetboek,
190, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935,

beslissend met eenparige stemmen:

ontvangt de beroepen en er ten gronde over beslissend:

verklaart de vrijwillige tussenkomst van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk,

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 3.1 vermeld,

veroordeelt de eerste beklaagde voor het misdrijf omschreven in de onderdelen 1 en 2 a van de telastlegging samen tot een geldboete van (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 991,57 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de tweede beklaagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 2 b van de telastlegging tot een geldboete van (150, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 743,68 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de derde beklaagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 2 c van de telastlegging tot een geldboete van (150, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 743,68,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de

oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 4 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art 153 DORO

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 4 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagden ieder tot één/derde van de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 121,24 in eerste aanleg en op € 65,63 in beroep.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 2 januari 2004.

Aanwezig : raadsheer, wn. kamervoorzitter;

raadsheer;
raadsheer,

~~Advocaat-generaal,~~

Substituut-procureur-generaal,
griffier,

Goedgekeurd doorhaling van > nietige lijn(en) en < nietige woord(en)